

Un broscoi cam verde,
De pe lac se vede,
Sta într-o ureche,
Fără de pereche.
Supărat e foc,
Că n-are noroc,
La fata frumoasă,
Ce zâmbea duioasă.
Și-o privea cu jind,
Tot așa gândind:
- De nu eram vrăjit,
Ea m-ar fi iubit!
Așa mi-e ursita,
Ce lume urâtă,
Să stau pe ăst lac
Și să spun doar Oac!
Oac, oac, oac,
Ce mai lac!

Și nu-i lucru mare,
Doar c-o sărutare,
M-aș preface apoi,
Chiar un prinț de soi!
Dar fata frumoasă,
Șade numa-n casă,
Nu vine pe lac,
Ca să-i vin de hac,
Că de m-ar privi,
Chiar în ochii-mi gri,
Ar ști negreșit,
Că pot fi iubit.
- Vai, nu mai rezist,
Degeaba insist!
Sunt doar un broscoi,
Nici măcar de soi,
Tot pe lac mereu,
Zău că-mi este greu!
Uite așa cum sta,
Și se văita,
Broscoiul cel verde,
O broscuță vede,
Ce se îmbăia,
Chiar în fața sa.

Mică, dar drăguță,
Verde și plinuță,
Cu ochii cât ceapa,
Tulburase apa.
Și-l stropi ușor,
Chiar pe prințisor.
Broscoiul intrigat,
De așa udat,
Se afundă în lac,
Murmurând: Oac, oac!
Dar broscuța mică,
Sărea fără frică
Și pe mal apoi,
Cânta cam vioi:
- Eu c-o sărutare,
Aș fi ca o floare,
Cu-n sărut vivace,
Sigur m-aș preface,
O fată frumoasă,
Ca să-ți fiu mireasă!
Lumea m-ar privi,
Iară tu ai ști,
Că îți sunt perechea,
Hai pleacă-ți urechea
Și mă pupă acum,
Chiar aici în drum!

